

a Magyarok Világszövetségének
és a honlevél birtokosainak havonta megjelenő
közéleti és kulturális folyóirata

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Rácz Sándor, Csete György, Rázmány Csaba,
Dr. Hegedűs Loránt, Dr. Czirják Árpád (Kolozsvár),
gr. Esterházy Alice (Róma), Dr. Bertalan Imre
(Washington), Dr. Pungur József (Edmonton),
Dr. Orbán László (Buenos Aires), Dr. Kállay Oszkár
(Brüsszel), Dr. Szilvay Géza (Helsinki)

Felelős szerkesztő:

Pápai Szabó György

Főmunkatársak:

Alakszainé Dr. Oláh Annamária, András Imre (Erdély),
Ádám Jenő (Baranyai háromszög), Borsos Géza (Erdély),
Pozsonc Mária (Muravidék), Rácz Szabó László
(Délvidék), Bogyay Elemér (Kanada), Dr. Horkovics-Kováts
János (Németország), Kádár Dániel (USA), Klacsán
Teréz (Felvidék), Ladó László (Ausztrália), Dr. Léh Tibor
(Franciaország), Matavovszky Ádám (USA), Molnár-
Veress Pál (Svédország), Nádasdi István (Belgium), Dr.
Száva Tibor (Ausztria), Oláh István, Hompoth Zoltán

Rovatvezetők:

L. Németh Erzsébet, Varga Csaba,
Zsigmond Emese

Elemzők:

Borbély Imre (Temesvár), Ferenczy Zsuzsa (Melbourne),
Jordáky Béla (Göteborg), Okos Márton (Budapest)

Munkatársak:

Hábel György, Katona Szabó István, Dr. Bokor Imre,
Löwey Lilla és Váradai Péter Pál

Felelős Kiadó:

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének elnöke

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:

Magyarok Világszövetsége
1052 Budapest, Semmelweis u. 1-3.
telefon: 36-1-267-4514/108
fax: 36-1-485-40-60
e-mail: honlevel@mvsz.hu
www.mvsz.hu/honlevel

Tördelőszerkesztő:

Bezák Tibor

Korrektor:

Szabó Györgyné dr.

Címlap:

Okos Márton

Készül a Mackensen Nyomdában

Felelős vezető: Cseh Tibor

ISSN 1787-3878

Az írások tartalmáért a szerzők viselik a felelősséget.
Kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
Csak elektronikusban küldött/átadott
cikkeket tudunk közölni.
A honlevél birtokosok
50% kedvezménnyel vásárolják a lapot.

KARÁCSONYI FOHÁSZ, 1987

Uram, Istenünk; magyarok Istene! Hozzád fohászkodunk e keserves órában, amikor sokat szenvedett hazánk felett ismét baljós fellegek sokasodnak. Istenünk! Ezer éven keresztül Te óvtad és segítetted ezt a nemzetet, a történelmi viharok után Te adtál új erőt, hogy fel tudjon állni újra a magyar, mert szüksége lesz teljes erejére, a nyugat-európai kereszténység megőrzésére, a keletről jövő veszedelmekkel szemben. Ebben a küzdelemben gyengült el most is árva nemzetem. Uram, mondd meg, milyen nyelven könyörögjünk Hozzád, hogy a világban szétszórt magyarság imája meghallgatásra találjon Nálad?

Az első kérésünk: üzd ki szívből az összeférhetetlenséget, helyébe plántáld szívből az összetartó szeretetet, mert tudjuk, hogy csak a tiszta emberi értékek tehetik nagygyá az embert, a társadalmat és a nemzetet.

Második kérésünk: világosítsd fel a magyar nőket, hogy vállalják az édesanya szerepét, amely fölötté áll minden más földi dicsőségnek. Csak ők képesek megállítani nemzetünk riasztó fogyását.

A harmadik kérésünk: szabadíts meg minket minden idegentől, aki gátolja a magyar nemzet fejlődését, és erősítsd meg barátságát azon népekre; amelyek jó szándékkal támogatják a magyar nemzetet.

Negyedik kérésünk: erősítsd meg lelkünkben hitünket, amely hazánk sorsa feletti aggodalmunkban sokszor meggyengül. Isten egyesítő ereje tegye újra nagygyá a magyart! Közös imánk jusson el minden magyarrhoz karácsonyi üdvözlésként.

Rácz Sándor

Amint látják Magyar Testvéreim, ezt a fohászt 21 évvel ezelőtt írtam. Akkor még sok magyarellenes szándékot nem ismertem, ma már valószínű, másként könyörögnék Hazánkért Istenünkhöz. De hogy ma milyennek látom a világot, a fohászhoz kapcsolódó írás tanúsítja. Az eltelt 21 év csak rontott a világ helyzetén, és különösen Magyar Hazánk és Népünk sorsán. Ezt elfogadnunk nem szabad és nem lehet, mert pusztulásunkhoz vezet! Addig kell tennünk, amíg Istennek van magyarja. Mert ahol tiszta a szándék, ott segít az Isten. Induljunk hát Testvéreim, és minden magyar tehetségével, tudásával álljunk Magyar Hazánk megmentésének szolgálatába!

Ha az első és második világháború folyamatait vizsgáljuk, valami ősi bölcsességet látunk megjelenni a magyarok részéről, mely bölcsességgel csak olyan nép, népek rendelkeznek, akik több ezer éves történelmük során megtanulták, hogy a világot nem lehet a természeti törvények figyelembevétele nélkül sem irányítani, sem uralni. Ha a hazugságra építik a jövőt, az az emberi élet végzetét jelenti. A világot meg kell állítani a végzethez vezető úton, és vissza kell téríteni az emberi élet elemeihez a természeti törvények hamisítatlan ismeretével, és az emberi közösségek által a maguk számára ősidők óta kialakított együttélési törvények összeegyeztetésével, de ebben az életfolyamatban csak akkor születethet hosszú távú megoldás, ha a kigondolt és kimondott szavak visszakapják valódi értéküket, és az igazságot mindenki igazságnak, a hazugságot mindenki hazugságnak fogadja el.

Folytatás az 50. oldalon

Istentől kegyelemben megáldott, békés Karácsonyt és eredményekben gazdag új esztendő-t kívánunk a Magyar Feltámadás reménységével lapunk minden olvasójának, a Magyarok Világszövetsége minden tagjának, minden tiszta szívű magyarnak a határokon innen és túl.

A Szerkesztőség

KARÁCSONYI FOHÁSZ, 1987

Folytatás az 1. oldalról

A társadalmi rendetlenség megte-
remtéséhez vált szükségessé, hogy az
alapfogalmakat összekeverjék, mert a
társadalom jelentős része nem képes
felismerni azt a veszélyt, mely a meg-
tévesztő szavak alkalmazásából fakad.
A gondolkodni képes embernek az a kötelessége, hogy a történelmi
folyamatok közben feltegye a kérdést:
kinek az érdekét szolgálja az a folya-
mat, és ha felismeri a közösségellenes

szándékot, akkor köteleos figyelmez-
tetni az adott közösséget arra.

Napjainkban mi magyarok meg-
tapasztaljuk azt, hogy mit jelent
egy közösség számára, ha egy ideg-
beteg embert juttatnak hatalom-
ba, a közösség érdeke és akarata
ellenére. A világnak ilyen irányú
tapasztalata már van, és ma még-
is túri, hogy szadista elmebeteg, gyilkosok, tolvajok, hazug eszmék
hirdetői kerüljenek egy-egy közös-

ség vezető helyére, és a hozzá nem
értésüket velünk, a közösséggel fi-
zetetik meg. Nekik nem számít a
milliók szenvedése, mert az önzés,
a harácsolás, a mások rovására való
gazdagodás elvette a józan eszü-
ket (ha valaha is volt), hivatkoznak
fejlődésre, emberi haladásra, sza-
badságra, demokráciára és emberi
jogokra, ezek mind csak azt a célt
szolgálják, hogy az emberellenes,
bűnös tevékenységüket leplezzék.

DR. BENE GÁBOR S.

ESENDŐ MAGYAROK

Esendő az ember. Advent várakozá-
sát többnyire arra használjuk, hogy
pénzen vásároljuk meg a szeretetet.
Az egyik bevásárlóközpontból ro-
hanunk a másikba és kevéske pén-
zünket (vagy a hitelt!) arra fordít-
juk, hogy – valójában – támogatjuk a
Pénz hatalmát, amely rafinált mód-
szerekkel igyekszik elhitetni velünk
a fogyasztói társadalom jelmonda-
tát: annyit érsz, amennyit költessz!
Esendőek vagyunk. Ha át is látunk a
globalista szítán, akkor sem tudunk
ellenállani, mert könyörög a gyermek
egy divatos cipőért vagy kabátért, s
eszünkbe jut a saját gyerekkorunk.
Eszünkbe jut a Vörös Október Ruha-
gyár kínálata, ott a Centrum Áruház-
ak ruhaosztályán és a fiatalságunk
iránti nosztalgiaérzés mellett, hirte-
len megjelenik egy keserédes öröm,
hogy mostanában már mindent lehet
kapni és az asszonyt is meg kell lepni
egy szép táskával, s ráadásul, láttunk
néhány „olcsó és praktikus dolgot”
magunknak is.

Pedig már a tudatalattinkban mo-
toszkál egy gondolat, hogy az adventi
várakozásnak másról kellene szólnia
és nem a vásárlásról, az ellehetetlení-
tő hitelfelvételről, hanem az igazi sze-
retetről, a megváltás öröméről és nem

a kimerülő pénztárcáról. Nem arra
gondolok, hogy a szükséges holmikát
ne vásároljuk meg, de nem mindegy
az: mit, hol és hogyan? Bizony nem
mindegy, mert a perezi felvásárlás is
csupán az eladósodásunknak köszön-
hető. Mert ma minden arra megy ki,
hogy ne csak az állam vergődjön az
adósság csapdájában, hanem mi ma-
gunk is! A reklám a fogyasztói társa-
dalom leghatalmasabb és számunkra
a legkárosabb fegyvere. A médiában
a pénzháttérhatalom minden esz-
közzel megtéveszteni igyekszik ben-
nünket és a tudatformálás – szinte
észrevétlen – módszereivel felülírja az
agyunkban a valóságot! Teszi mind-
ezt úgy, hogy *mindent megszüntet:*
ami természetes és magyar, de min-
dent támogat: ami tőlünk idegen és
természetellenes vagy művi.

Esendő az ember. Szinte észre
sem veszi, hogy a séma azonos min-
den területen. Akár az egészséges,
kiváló beltartalmi értékű magyar
mezőgazdasági termékekre és a vele
szembe állított, külföldről behozott
olcsó és többnyire hitvány minőségű,
sőt akár mérgező (agrárgyári) ter-
mékekre gondolunk, akár a „kultú-
ra” területén beáramló zenei szemét
áll szemben pl. az ősi erőt és tiszta-

ságot hordozó népdalainkkal, akár
nyugatról importált divatokra, vagy
a házassági szokásokra gondolunk. A
sört a végtelenségig folytathatnám,
de most eljött az ideje az adventi
gondolkodásnak. Meddig esendő az
ember, ha magyar? Meddig tarthat
a fenntarthatatlan? Meddig hagyjuk,
hogy az agyunkban felülírják a meg-
élt valóságot?

Esendő az ember, de meddig tűr-
jük még a túrhetlent?

Minden választókerületben lakik
minimum egy országgyűlési képviselő.
Ha valóban demokráciában élünk,
akkor ott kell, hogy tüntessünk – ha
kell naponta – a házuk, vagy villájuk
előtt! Ott kell, hogy megérezzék:
átléptek egy határt, amit se baloldali-
se jobboldali nem fog eltérni
és sikoltani fog, hogy: **ELÉG VOLT!**
Nem szórakozásból sikoltunk, nem
unalomunkba jöttünk az utcára. Ami
most történik, az már túrhetetlen,
az már billiószoros megalázása a
képviselő fogalmának. Sajnos, úgy
látszik, elfelejtették Petőfi sorait:
„bár fölül a gálya, s alul a víznek
árja, azért a víz az úr!” Eszükbe kell
juttatni. Ez a dolgunk, mert mi kép-
viseljük magunkat! Csak mi és csak
összefogással!

Hervay Tamás

Magyar advent

Nincsenek szavaink,
Kimondtuk már mindet!
Ölben tehetetlen kezünk,
Fel sem emeljük fejünket,
Ha csattan rajta a hír:
„Valahol verik véreinket!”
Vörösben ködlik a világ,
Látjuk tulajdon szemünket.
Már nincs szavunk,
Hogy kimondjuk nevünket.
Már csak izzón fáj:

Elárultak bennünket!
Mily esendő az ember,
Mily kicsiny, milyen gyöngé!
Csak egy hazugság kell
És a göröngyre,
Disznók elé hull kezéből
Igazsága gyöngye.
Fejjel előre zuhanunk
Némán önnön ölünkbe.
Künn, a fájdalom csendje,
Benn a sötétség csöndje.
Összegömbölyödünk!
Várunk születésünkre.

Szisszen az első sugár
Ahogy belehasít a szívbe.
Dobbanva, nyílik a szív,
Török a félelem csöndje:
Megszületett az IGE!
És fénylik szemünkben!

Mi is megszülettünk,
Hisz egy a létünk a Fénnyel!
Kinyújtózhatunk,
Emeljük szemünk az égre!
Beszélni tanulunk,
Ígét szólni a Mindenséggel!

Mert újra vannak szavaink,
Kimondhatatlan szépek!
Mert a Fény írja szívünkbe,
Ajkunkra, dalnak, mesének.
És nincs többé oly hazugság,
Mellyel félrevezethetnének!

Mert, ha áll a magyar,
Felállhatnak a népek!
És ha szól a magyar,
Szabadul, szárnyal a lélek!
S lesznek áradó szeretetében
Egyek a népek a Fényben!